

ANONYM

Klassekamerater

En krim om
kalde skuldre og
varme hender

© 2009 Kagge Forlag AS

Omlagsdesign: Katja Rugaas

Omlagsillustrasjon: JanO

Papir: Munken Print Cream 90g, 1,5

Boka er satt med SabonGaramond 3 LT 10,5/12

Trykk og innbinding: Valdres trykkeri

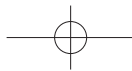
ISBN: 978-82-489-0840-1

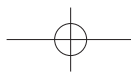
Kagge Forlag AS
Stortingsg. 30
0161 Oslo

www.kagge.no

Alt henger sammen med alt
Gro Harlem Brundtland

Forord

Etter utallige oppfordringer fra folk jeg har møtt på mine mange reiser, har jeg gitt etter og skrevet min tredje og siste bok. Jeg skal heller ikke legge skjul på at jeg lenge har hatt lyst til å stjele et vellykket konsept fra en av mine forfatterkolleger, nemlig Lars Saabye Christensen. Hans idé med å skrive tre bøker i en serie, med titler som begynner på samme forbokstav, var så god at jeg bare måtte kopiere den.

Lars Saabye Christensen valgte bokstaven B som forbokstav på bøkene *Beatles*, *Bly* og *Bisettelsen*. Jeg hadde opprinnelig veldig lyst til å kalle mine bøker *BeeGees*, *Betong* og *Begravelsen*, men det ble for nært og likt. Et så krystallklart plagiat ville bare blitt flaut. Jeg endte derfor opp med bokstaven K og titlene *Kongepudler*, *Kindereggeffekten* og *Klassekamerater*. Jeg er egentlig ganske fornøyd med dem også.

Nå som jeg har skrevet en trilogi, avslutter jeg mitt forfatterskap. Jeg sier som Lars Saabye Christensen, da han ble intervjuet om sin trilogi: Nå er kortene kastet, døra er lukket, nøkkelen er lagt i et skrin, skrinet er låst og nøkkelen er kastet på sjøen fra en bro som er stengt.

Til alle som prøver å kontakte meg, vil jeg opplyse at jeg ikke gir flere intervjuer eller deltar i flere talkshow, kunnskapskonkurranser eller Reality-program. Jeg sier som min

kollega Per Petterson: – Nå må jeg reise vekk i fire uker fordi suksessen spiser opp kreftene mine.

For ordens skyld: Denne krisekrimmen er ikke ren fiksjon. Eventuelle likheter med avdøde eller nålevende personer er tilsiktet og planlagt. Kapitteloverskriftene er hentet fra et navneleksikon. Hvis noen skulle føle seg fornærmet, krenket eller ille berørt av ord, uttrykk eller handlinger i denne romanen, så er det synd for dem. Jeg hadde dessverre ikke noe valg. Å skrive bøker som *Klassekamerater* er en skitten jobb, men noen må gjøre den.

Nice, april 2009
Forfatteren

I

Martine

Martine Aurdal legitimerer seg for vaktene i første etasje, blir registrert og vinkes videre. Hun går inn til høyre og ut i trappeoppgangen og trinn for trinn helt opp til 15. etasje. Der tar hun en pause og retter ryggen før hun rolig spaserer forbi de altfor store bokstavene på venstre vegg, som advarer om at her, akkurat her, er STATSMINISTERENS KONTOR.

Hun slipper igjennom den første svingdøra og går bort til den lille mørkhårete kvinnen bak glassvinduet.

Forværelsesdamen gransker henne nøye.

– Ingen får komme inn, sier hun.

Martine smiler høflig, men overbærende. Hun forstår at misforståelser kan oppstå.

– Jeg har en avtale med Jens, sier hun.

Det er fortsatt uvant å være på fornavn med statsministeren, men hun har tross alt fulgt ham tett ganske lenge.

Det er over et halvt år siden Anders Heger kontaktet henne og spurte om hun kunne tenke seg å skrive Jens Stoltenbergs biografi på Cappelen Damm. Forleggeren var svært begeistret for portrettboka hennes om Fremskrittspartiets leder som kom sommeren 2006 på Kagge Forlag. Heger mente Martine var som skapt for å komme under huden på statsministeren.

Forværelsesdamen skjønner at Martine ikke vil gå. Hun tar hustelefonen og snur ryggen til.

Martine er utålmodig. Det pleier ikke være vanskelig å slippe inn til statsministeren. Hun ser på klokka. Kvart på elleve. Hun har ventet i fem minutter. Det får være grenser, selv om det aldri så mye er dagen før åpningen av Arbeiderpartiets 62. landsmøte.

Er det noen der oppe som prøver å hindre henne i å snakke med Jens? Kan det være statsministerens mest brukte buffer, statssekretær Torbjørn Giæver Eriksen? Han som alltid er fleksibel og samarbeidsvillig? Eller stabssjefen for det hele, Karl Eirik Schjøtt-Pedersen? Som alltid er blid og imøtekommende?

Forværelsesdamen legger fra seg telefonen og rister på hodet. Hun trekker på skuldrene og slår beklagende ut med armene.

- Du kan ikke gå opp, sier hun.
- Men jeg *må* treffe ham, sier Martine.
- De sier han er opptatt.
- Da ringer jeg ham selv, sier Martine og tar fram iPhoneen.
- Vent litt, sier forværelsesdamen og ringer opp igjen til 16.etasje.

Martine ser på ansiktet hennes at hun blir irettesatt. Det ligner ikke Jens.

- Han kommer ned, sier hun.

Martine hører noen kommer løpende ned trappa innenfor. Ut snubler Karl Eirik Schjøtt-Pedersen. Han er rød og sint i ansiktet.

- Statsministeren kan ikke treffe noen nå, sier han.
- Jeg har en avtale, gjentar Martine.
- Han har avlyst alle avtaler, slår stabssjefen fast.

Aggresjonen overrasker henne. Etter at finnmarkingen tiltrådte på Statsministerens kontor i 2006, har han spilt

rollen som taus skygge en meter bak statsministeren. Alltid med saksdokumenter. Alltid smilende. Alltid veldig viktig. Alltid synlig stolt over å være statsministerens nærmeste fortrolige. Men aldri med egne kommentarer til pressen.

Helt til han måtte rykke ut og bagatellisere samtalene med DnB NOR-sjef Rune Bjerke, og etterpå forklare hvorfor han ikke ville offentliggjøre sine egne notater om samtalene. Selv med sitt beste vegg-til-vegg-smil klarte han ikke å skjule irritasjonen over at *han* som stabssjef ved SMK ikke skulle kunne snakke med hvem som helst når som helst om hva som helst.

Schjøtten er i usedvanlig slett lune, tenker Martine. Hun gir seg ikke.

– Kan du ikke la meg bli med opp og gjøre en ny avtale?
– Kommer ikke på tale, freser han. Så snur han seg rundt og gir tegn til forværelsesdamen om å trykke på knappen.

– Ikke ring oss, vi ringer deg, sier han. Et uttrykk han har brukt etter skandalen med Rune Bjerke, for å vise at han har humor og selvironi. Når han sier det til Martine, er det uten glimt i øyet.

Dette finner hun seg ikke i. Hun har jobbet et halvt år med en autorisert biografi i samarbeid med statsministeren. Det eneste som gjenstår nå er å følge Jens på triumfferden til landsmøtet, der han skal hylles og gjenvelges som ubestridt hærfører med stigende kurve på meningsmålingene. Og så prøver den lille selvhøytidelige bøtteknotten å hindre henne i å gjøre jobben sin!

Like før døra smekker igjen bak Schjøtt-Pedersen, setter Martine foten i dørsprekken, holder igjen døra, presser den

litt opp og smyger seg forbi ham, tar to raske skritt og kaster seg inn til venstre mot trappa. Stabssjefen er utmanøvrert.

Hun griper rekkverket og drar seg med lange steg opp til avsatsen i 16. etasje, løper bortover korridoren forbi alle portrettene av tidligere statsministere og rett fram forbi sittegruppen der kjente og ukjente ansikter måpende stirrer på henne.

Hun stopper foran statsministerens skrivebord. På veggen bak ser hun at noen har hengt opp et av Unni Askelands malerier av Humphrey Bogart og Ingrid Bergman i scenen fra Casablanca-filmen.

Statsministerstolen er tom.

Martine hører Schjøtt-Pedersen snuble bak seg. Han velter over ende politisk rådgiver Mina Gerhardsen, så sakspapirene hennes slynges opp i lufta.

Martine fortsetter med raske skritt ut til venstre og inn i det store møterommet, der hun avbryter tre menn i en alvorlig samtale. Det er statssekretær Jan-Erik Larsen og to kraftige herrer med hvite ledninger fra øret og ned i skjortekravene. Hun ser seg rundt. Ingen Jens der heller.

Schjøtt-Pedersen kommer pesende etter henne. Selv har hun ingen pusteproblemer. Treningen og oppkjøringen til maratondebuten i New York i november og skiturene i vinter har fått henne i skikkelig god form.

– Hvor er han?

Hun nesten roper ut spørsmålet.

Statssekretærer og sikkerhetsfolk nærmer seg fra alle kanter. Ingen av dem svarer henne. Jens har flere å holde styr på enn en gjennomsnittlig ungdomsskolelærer, tenker hun.

– Jeg får ringe ham, da, sier hun halvhøyt, i et forsøk på å virke forretningsmessig. Hun taster det hemmelige nummeret Jens har gitt henne.

– Det går ikke, sier Schjøtt-Pedersen.

– Hvorfor ikke? sier Martine med iPhonen til øret.

– Han svarer ikke, sier stabssjefen.

– Nei, han gjør visst ikke det, konstaterer Martine forbauset og legger iPhonen tilbake i etuiet. Hun fortsetter ofensiven.

– Jeg skal følge ham tett alle dagene frem mot landsmøtet. Er han ikke på partikontoret heller?

Schjøtt-Pedersen rister på hodet.

– I statsministerboligen?

Schjøtt-Pedersen rister fortsatt.

Nå ser hun at han er sliten. Mye mer utkjørt enn han kan ha blitt bare av å løpe etter henne opp trappa. Han gjemmer ansiktet i hendene før han bøyer hodet og bryter sammen i krampegråt.

Slik har hun aldri trodd hun skulle få oppleve Karl Eirik Schjøtt-Pedersen. Statssekretær Hilde Singsaas kommer bort og holder rundt ham.

Jan-Erik Larsen tar Martine i armen og leder henne bort til det innerste vinduet. Hun lurer på om Larsen har overtatt Jens Stoltenbergs maniske trang til å vise alle besøkende utsikten fra makttårnet sitt, men det er ikke det Larsen vil.

Han bøyer seg ned og hvisker fortrolig i øret hennes.

– Vi vet ikke hvor han er.

#2

Bob

Martine ringer Anne Aasheim straks hun er ute av Regjeringsbygget.

– Jeg har en kjempesak, sier hun.

Mer vil hun ikke røpe. Hun vil se sjefredaktørens ansikt når hun forteller det. Aasheim har ikke smilt siden hun fikk redaktørstillingen sommeren 2006. Siden da har opplagstallene stupt som børskurvene i oktober 2008.

Nå skal det bli forandring, tenker Martine. Hun har med seg en historisk begivenhet, en politisk sensasjon, en Dagbladet-klassiker som kan trykkes om igjen og om igjen i forbindelse med alle fremtidige markeringer av Dagbladets historie. Endelig skal Dagbladet ha en nyhet på forsida igjen.

Men det haster. Konkurrentene er mange, og rykter løper fort. Det gjør Martine også. Langs Grubbegata, ned og over Møllergata, ned til Torggata, med Youngstorget til venstre med Arbeiderpartiets hovedkvarter. Hun ser for seg panikken i toppetasjen. Martin Kolberg går sikkert rundt og river av seg det lille håret han har.

Hun skimter Folkets Hus på den andre siden av Youngstorget. De heiser flaggene utenfor inngangen. Landsmøteforberedelsene er i gang. I morgen kommer delegatene. De skulle bare visst. Snart sitter de med hver sin utgave av Dagbladet Lørdag med *Jens søkk borte* over hele forsida.

Martine løper fortere. Det er nesten som å løpe maraton igjen. Over Stortorvet, og ned mot Skippergata i retning Dagbladets nye lokaler i det gamle havnelageret ved Børsen.

Hun rister oppgitt på hodet. Hvordan kunne dette skje? Jens Stoltenberg har et haleheng av statssekretærer, politiske rådgivere og sikkerhetsfolk rundt seg hele døgnet, og så blir han plutselig borte. Kan han ha blitt overrumplet, fanget og bortført uten at noen har lagt merke til det?

Nei, det kan ikke være mulig. Det *skal* ikke være mulig.

Kanskje han bare er lei av landsmøtemaset? Har behov for å være litt alene. Gjøre noe på egen hånd? Finne på noe sprøtt?

Kanskje han rett og slett har mistet hukommelsen i sitt femtiende år, og ikke vet hvor han er? Nei, sånt skjer bare i romaner og på film.

Konsekvensene er uansett dramatiske. Ikke minst for arbeidet hennes med biografien om Jens. Den kan ikke fullføres uten ham. Og så nå som han endelig er blitt åpen og entusiastisk.

I utgangspunktet var han avvisende til hele prosjektet. Mens finanskrisen var i startfasen, hørte de ikke noe fra ham i det hele tatt. Da de økonomiske problemene økte i styrke og omfang på nyåret, ga forlaget derfor helt opp å få ham til å samarbeide.

Etter å ha levert fra seg den store krisepakken i januar tok Jens uventet kontakt og meldte at han hadde ombestemt seg. Han var blitt fristet av forlagets forsikring om at han i en autorisert biografi ville få mulighet til å korrigere feil og misforståelser under hele prosessen.

Det fikk han aldri anledning til da politisk kommentator i VG, Elisabeth Skarsbø Moen, allerede i 2002 prøvde seg på en biografi på Gyldendal om sin gamle venn fra AUF-tiden.

Martines hensikt var å avlive mytene og komme bak masken og finne den virkelige Jens, den ekte Jens, den Jens ingen andre har sett.

Hun ville lage en biografi fra en feministisk synsvinkel, men samtidig lage en levende reportasje og følge ham tett, slik hun fulgte Siv Jensen i boka *Siv – et portrett av en formann*.

Da de økonomiske problemene ble større utover vinteren, forsto både Martine og forlaget at det ville bli en enda bedre bok hvis de i større grad la vekt på og prøvde å forklare statsministerens utvikling som leder i en krisetid.

Våren 2009 var det mange som ga Jens æren for at den økonomiske krisen ikke ble verre for Norge. De fleste mente det var hans fortjeneste at det ble iverksatt tiltak som hindret at Norge måtte dele skjebne med resten av Europa.

Mediekommentarer og kommunikasjonseksperter overgikk hverandre i positiv omtale av statsministeren. Jens er rett mann til rett tid på rett sted fra rett parti, skrev Dagsavisens politiske redaktør Arne Strand.

Også politiske motstandere måtte motvillig innrømme at Jens Stoltenberg viste imponerende lederegenskaper når det var mest nødvendig.

Alt dette skulle Martine dokumentere i biografien. Hun hadde planlagt det meste. Også hva hun skulle velge som titler på kapitlene.

Det hadde lenge vært en trend blant forfattere å bruke pop- og rocketitler som kapitteloverskrifter. Først ute var Lars Saabye Christensen som brukte Beatles-titler i boka *Beatles*, naturlig nok, og i oppfølgerne *Bly* og *Bisettelsen*.

Mest inspirert ble hun av forfatteren Anonyms bruk av henholdsvis The Rolling Stones og Bob Dylan i romanene *Kongepudler* og *Kindereggekaffen*.

Selv ville hun bruke ABBA. Den svenske gruppa hadde en verdensomspennende renessanse høsten 2008 som bare tiltok våren 2009, med musikal, film og nyutgivelser av sangene. Martine ble ABBA-frelst da hun møtte blant det utvalgte premierepublikumet ved den norske versjonen av musikalen *Mamma Mia* i de gamle operalokalene i Folketeateret 19. mars.

Det var en fantastisk forestilling med en strålende musikalisk premierefest etterpå. Et ekstra poeng med å bruke ABBA i biografien var at Jens også var like begeistret for musikken og musikalen som Martine. Han representerte regjeringen på musikalpremieren.

Martine hadde for lengst bestemt seg for at kapitlet om Jens sine siste forberedelser til valget skulle hete *The Winner Takes It All*. Slik det ser ut nå syns hun det er mer naturlig å kalle det *S.O.S.*

Endelig er hun framme i det gamle Havnelageret fra 1916. Hun kan skimte Anne Aasheim og politisk redaktør Marie Simonsen i vinduet langt der oppe. Hun fryder seg ved tanken på nyheten hun skal gi dem.

Før hun går inn, ringer hun Arbeiderpartiets sekretær Martin Kolberg for å få en aller siste bekreftelse.

– Er det riktig at Jens Stoltenberg er forsvunnet?

Svaret fra Kolberg er krystallklart.

– Dette stiller jeg meg helt uforstående til, sier han.
– Jeg vil på det sterkeste ta avstand fra en slik påstand. Det er uhyrlig, det er sjofelt, og det er usant.

3

Marie

Martine løper ut av heisen og styrter inn til Dagbladets ansvarlige redaktør, som venter spent sammen med politisk redaktør Marie Simonsen. Det ser ut som de gleder seg like mye som da de skulle konkurrere med Thomas og Harald i *Senkveld* på TV2 om hvem som er best til å kjøre bil med promillebriller.

De to redaktørene vet hvor Martine har vært, og hvem hun skulle snakke med. Biografioppdraget er godkjent i redaksjonen, og Martine har holdt dem løpende orientert om hvordan det går med skrivingen.

Dagbladet har som redaksjonell linje at viktige nyheter fra alle nye biografier skal omtales på avisas forside. Biografien om Jens Stoltenberg er intet unntak.

– Nyheter om Jens Stoltenberg vil alltid styrke både nyhetsprofilen, kvinneprofilen og kulturprofilen, har Anne Aasheim slått fast.

Martine tror forsvinningen til Jens kan innlede en ny æra i Dagbladet. Oppfølgingen av saken kan forhåpentligvis pågå i måneder og rette opp avisas økonomi. Kanskje kan saken til og med utsette papirutgavens skjebne som gratisbilag inne i reklamebrosjyrer. Og viktigst av alt: I denne saken kan ingen stille spørsmål om avisas troverdighet. Dagbladet har aldri hatt sikrere kilde.

Hun setter seg foran dem og vinker ivrig at de skal komme nærmere. Hun ser seg mistenksomt rundt og bøyer seg fram. Det er fortrolige opplysninger hun skal gi.

– Jens er blitt borte, sier hun.

– Borte? spør Marie og rynker pannen. Anne er like skeptisk.

– Han er spurløst forsvunnet. Det er full panikk på SMK. De aner ikke hvor han er.

– Ikke tull med sånt, sier den ansvarlige redaktøren.

– Jens gjør mye rart, men han blir ikke borte dagen før landsmøtet, sier den politiske redaktøren.

Martine hever stemmen.

– Det er sant, sier hun. – Jeg har det fra Jan-Erik Larsen.

– Det er ikke første gang Larsen prøver å være morsom, sier Aasheim.

Marie Simonsen ler.

– Før Jens utviklet seg til den lederen han er i dag, skrev jeg hundrevis av kommentarer om hvor fraværende og fjern han var. Og hvordan han unnlot å stille opp i den politiske debatten. Jeg trodde aldri at jeg skulle få rett i mine spådommer.

Det har du stort sett aldri fått heller, tenker Martine. Hun syns Marie Simonsen bør bruke morsomhetene i sin lørdagsspalte *Pressens farlige utvalg*.

– Jeg er sikker på at vi har det eksklusivt, sier Martine.

Anne Aasheim retter seg opp. Hun har nettopp hørt sitt favorittord.

– Hvordan vet du det?

– Larsen ba meg love å ikke skrive om det.

– Jeg skjønner ikke, tilstår Anne.

Marie rister oppgitt på hodet.

– Han vet godt at en journalist plikter å formidle nyheter uansett hvordan hun får kjennskap til dem, og at løfter om taushet må vike hvis nyheten har allmenn interesse og er stor nok, sier hun.

– Hvorfor fortalte Larsen til deg at Jens er borte hvis han ikke vil at du skal skrive om det? spør Aasheim.

– Fordi overvåkningskameraene filmet meg da jeg var på Statsministeren kontor, glipper det ut av Martine. Anne og Marie stirrer. Martine skjønner at hun må gi dem resten.

– Jeg tvang meg inn og dyttet Schjøtt-Pedersen over ende.

– Du gjorde *hva?*

Martine bagatelliserer.

– Han slo seg ikke så veldig, men Larsen nevnte muligheten av å vise opptaket til VG, sier hun.

Anne Aasheim skjønner straks at de er garantert en VG-forside hvis dette kommer ut. Hun sukker tungt.

– Hyggelig for VG, sier hun. – *Avdelingsleder i Dagbladet bryter seg inn i Regjeringsbygget og slår ned stabssjefen*, mumler hun halvhøyt.

Marie prøver å muntre henne opp.

– Kanskje *Dagblad-leder amok på Statsministerens kontor*, er bedre, sier hun. – Eller bare *Martine (30) amok på SMK*?

Anne ser enda tristere ut. Marie elsker å erte henne med oppslaget som utløste den langvarige rettsstriden mellom Dagbladet og Øystein Stray Spetalen.

– Larsen vil aldri gi det opptaket til VG, sier Martine.

– Det vil bare understreke hvor dårlig sikkerheten er hos dem. Dere kan dessuten ha fått tips fra andre enn meg. Jeg er jo offisielt ikke i jobb her mens jeg skriver boka.

– Vi kan ikke ta sjansen, mener Anne. – Kanskje Larsen

legger en felle for oss, for så å le seg i hjel når Jens dukker opp på landsmøtet.

Martine synes redaktøren er blitt overdrevent forsiktig etter flausen med Spetalen. Hun blander seg inn i den ene kontroversielle saken etter den andre og sjekker dem i stykker.

Journalistene i avisen mener redaktørens krampaktige kontrollbehov henger sammen med at Morgenbladet i sin morokåring av Norges minst mektige i januar plasserte henne på førsteplass og kalte henne en avmektig leder av avmaktens avis.

Martine mener Dagbladet må tørre å ta sjanser og åpent innrømme tabber om nødvendig. Hun er enig med redaktør Helge Øgrim i fagbladet Journalisten, som tidligere var reportasjeleder og redaksjonssjef i dagbladet.no. Han syns Dagbladet skal være rølpete, radikal, utfordrende, frekk, småpornografisk, blasfemisk og hipp. Lett for han å si som, bortsett fra hipp, er akkurat sånn sjæl, pleier Anne å si.

Anne vil at Dagbladet skal skrive mer om hvordan folk velger å leve livene sine enkelt og sparsommelig under den økonomiske krisen.

Etter hvert har ekteparet Stein Erik Hagen og Mille-Marie Treschow blitt de fremste talspersonene for lavere forbruk og et sunnere og enklere liv. Stein Erik Hagens rolle som nøysomhetsforbilde ble befestet da han fortalte om sitt nye slanke liv i VG rett før nyttårsaften. Der anbefalte han alle å skaffe seg gåmaskin og infrarød badstue og spise fiskeoljepiller fra Orkla.

Derfor var Anne kjempeglad da ekteparet ville stille opp og reklamere for det nye hotellet sitt Farris Bad i Dagbladet søndag før åpningen i mars.

– Denne kom nettopp, sier en journalist som titter inn

til dem. Han gir Anne Aasheim en pressemelding. Hun skummer den. Sjefredaktøren smiler og legger den på bordet.

– Saken er oppklart, sier hun.

Marie og Martine bøyer seg over bordet og leser. Martine skjønner at hun har undervurdert Kolberg. Hun trodde ikke han ville rekke å sette i gang en dekkoperasjon så fort. Hun tror likevel Martin Kolberg har gått for langt når han har konstruert en så spinnvill historie. I pressemeldingen skriver han:

«Det er en stor glede og ære for Arbeiderpartiet at partiets leder, Jens Stoltenberg, har akseptert et hasteoppdrag for FN som fredsmeidler. Det vil ikke bli offentliggjort hvor og når disse fredsforhandlingene er. Heller ikke hvor lenge de vil vare. Oppdraget betyr ingen forandringer for Jens Stoltenbergs tillitsverv i partiet og regjeringen. På kort sikt vil noen av oppgavene hans bli overtatt av andre. På grunn av FN-oppdraget vil det ikke være mulig for Jens Stoltenberg å være til stede på partiets landsmøte.»

– Nå er Martin Kolberg desperat, sier Martine.

#4

Martin

Det skulle være Martin Kolbergs siste landsmøte som sekretær i Det norske Arbeiderparti. Han skulle bli hyllet for sitt lange trofaste arbeid og ønsket lykke til som førstekandidat og kommende stortingsrepresentant for Buskerud. Han skulle takke og bukke og overlate sekretærstafetten til Raymond «The Plumber» Johansen.

Slik blir det ikke. Martin Kolberg vil ikke trekke seg nå. Ikke når det er unntakstilstand i partiet. Ikke når landsmøtet i Arbeiderpartiet er uten sin partileder og statsminister.

Kolberg vet med hele sin arbeiderpartisjel at hvis noen skal ta et fast grep, så må det være han. Å la nestleder Helga Pedersen styre butikken med en tidligere SV-er ved sin side er høyrisikosport.

– Velkommen til Arbeiderpartiets landsmøte, sier Martin Kolberg og ser utover salen. Nærmere tusen mennesker sitter foran ham. Tre hundre av dem er valgte delegater fra lokallag over hele landet. På gjestebenken sitter Kristin Halvorsen og Liv Signe Navarsete, naturligvis, sammen med Rune Bjerke, som sitter der som et levende eksempel på hvor langt det er mulig å komme i samfunnet med en skikkelig arbeiderklassebakgrunn.

Hedersgjesten er Storbritannias karismatiske statsminister og Labour-leder Gordon Brown.

Og der sitter Gro. Hele partiets Gro, som på landsmøtets nest siste dag, mandag 20.april, fyller 70 år. Kolberg har forberedt en gedigen festaften, der han har invitert Kåre Willoch til å holde Takk for maten-talen. Han syns han kan ta sjansen på det etter Willochs forsonende kronikk om Gro i Aftenposten dagen før landsmøteteåpningen.

Ved avslutningen av landsmøtet har Kolberg planlagt å dele ut Cappelen Damms jubileumsverk *Landsmoderen*, til delegater og gjester med håndskrevne hilsener til samtlige fra Kolberg personlig.

Initiativet til boka ble tatt av Anders Heger, som ville kopiere Kagge Forlags suksess med festskriftet til Kåre Willochs 80-årsjubileum i 2008.

Martin Kolberg trekker pusten og kaster seg ut i det.

– Som dere vet, er ikke vår kjære partileder her. Vi bør være stolte, fordi det er en skikkelig god grunn til at Jens ikke er her. Han har fått et viktig, ja, jeg vil si, historisk oppdrag. På kort varsel er han blitt anmodet av FN om å lede viktige fredsmeglinger. Han har reist av gårde i full fart, uten å få sagt fra til andre enn oss i partiledelsen. Dette er veldig hemmelig, og jeg har egentlig ikke lov til å si mer, men jeg har en overraskelse. Vi har fått kontakt med Jens der han nå er, og vi skal sende et opptak av en hilsen fra ham til landsmøtet.

Martin Kolberg ser bortover mot venstre side av scenen og gir tegn til en av landsmøtefunksjonærene, før han snur seg mot gjestene og delegatene igjen.

– Nå får jeg beskjed om at opptaket ikke er helt klart, så da går vi i gang med programmet så lenge. Først skal vi ha partilederens tale. Jens har gitt beskjed om at den skal holdes av Bjarne Håkon Hanssen.

Opplysningen skaper uro i salen. Mellom benkeradene oppstår en høylydt diskusjon om valget av taler. En indignert Gunn Karin Gjøl fra Sør-Trøndelag roper opp til Kolberg:

– Hvorfor skal ikke Trond Giske holde talen?

Marit Nybakk på Oslo-benken snur seg mot Gjøl og roper at talen bør holdes av Jonas Gahr Støre. En mannlig delegat fra Nord-Norge roper med kraftig røst at talen må holdes av nestleder Helga Pedersen. Delegater fra hele landet tegner seg til dagsorden. Kolberg frykter det verste. Hvis noen foreslår en kjønnskvolterering av talerlisten, risikerer han at hele landsmøtet går i oppløsning. Han ber delegatene innstendig respektere Jens sitt ønske og gir helseministeren ordet.

Bjarne Håkon Hanssen er klar.

– Kjære landsmøte! sier han, og smiler lurt. – Jeg kan forsikre dere om at jeg sikkert ble valgt til å holde talen fordi jeg ikke er konkurrent til partilederjobben etter Jens.

Hanssen lager en kunstpause før han smiler lurt.

– Hvis jeg glemmer hva jeg skal si, så kan jeg jo bare ringe til Snåsamannen, sier han og ler.

Applausen er ikke fullt så entusiastisk som Hanssen håpet. Selvironien har alltid vært et sikkert kort tidligere. For sikkerhets skyld legger han til enda flere innledende ord.

– Det er enda godt jeg nå blir kalt for både Helse-Hanssen og Snåsa-Hanssen, for hvis jeg fortsatt hadde blitt kalt for Pølse-Hanssen, er jeg sikker på at hvis jeg hadde vært partileder og fått et fredsmegleroppdrag, hadde journalistene laget overskrifter som *Pølsemaker, pølsemaker, hvor har du gjort av deg, pølsemaker, pølsemaker, du må ha forta deg.*

Det er bare Bjarne Håkon Hanssen som ler av sammenligningen.

Hanssen dytter brillene lenger opp på neseryggen og begynner på talen.

– Kjære landsmøte! Av og til hender det at vi spør oss selv: Hvorfor driver vi egentlig med politikk?

Bak ham kommer Martin Kolberg tilbake og griper mikrofonen.

– Unnskyld at jeg avbryter, men nå har vi fått forbindelse med Jens.

Over høytaleranlegget høres skurring før statsministerens kjente stemme bryter gjennom.

– Kjære alle sammen! Velkommen til landsmøtet!

Delegatene møter velkomstordene fra Jens Stoltenberg med å reise seg og applaudere.

Det høres ny skurring over høytaleranlegget før Jens fortsetter.

– Arbeiderpartiet er der vi bør være: i posisjon. Høyrepartiene er også der de bør være: i opposisjon.

Igjen reiser delegatene seg og klapper.

Martine sitter på pressebenken. Hun ser på delegatene. De applauderer så begeistret at hun sikkert ville ha latt seg rive med hvis hun ikke hadde visst hva Kolberg drev med. Det ser faktisk ut som om delegatene *tror*, eller gjerne *vil* tro, at Jens Stoltenberg er på et heroisk fredsoppdrag for FN et eller annet sted i verden. Etter at delegatene har satt seg, fortsetter skurringen og stemmen til Jens forsvinner.

Kolberg gir igjen ordet til Bjarne Håkon Hanssen, men Martine hører bare etter med et halvt øre mens han lirer av seg åpningstalen. Hun klarer heller ikke konsentrere seg om det etterfølgende kulturinnslaget.

Åse Kleveland står alene midt på scenen med hvit lang

kjole og røde høyhælte sko, mens hun tramper takten og leder allsangen. Delegationene prøver å henge med på *Eg beiter Ola Tveiten og er ein arbeidsmann, (Hei!) Eg eig ein traktor og meg sjølv og gjer så godt eg kan (Hei!)*.

Åse er ennå ikke ferdig med å svinge armene i takt med det siste heiet når Kolberg kommer opp bak henne og griper mikrofonen.

– Nå kommer resten av hilsenen fra partiets leder, sier han.

Denne gangen hører de tydeligere hva Jens sier.

– Det er et felles ansvar at vi er et samlet parti. Partiledelsen kan ikke, og ønsker ikke, å sende ut direktiver om samling og ro. Enigheten må komme nedenfra. Den må bygges på selvdisciplin. Selvdisciplin og Martin Kolberg. Som partileder vil jeg gjerne si at man kommer langt med et vennlig smil, men enda lenger med et vennlig smil og Martin Kolberg på partikontoret. Martin, du fortjener en stor takk. Din enestående erfaring, store tålmodighet, strategiske evner og praktiske håndlag med organisasjonen har vært helt avgjørende for at vi gjenreiste partiet.

Martin Kolberg vrir seg tilgjort brydd før stemmen til Jens avbrytes av skurring, etterfulgt av lang applaus fra tilhørerne i Folkets Hus.

Kolberg går bort til mikrofonen igjen.

– Ja, det er tydelig at vår kjære partileder prøver å få fram det som er viktig, sier Kolberg og ler ukontrollert.

– Jeg er sikker på at jeg har hele landsmøtet bak meg når jeg nå ønsker Jens lykke til i sin fredsgjerning, roper han, og nok en gang reiser alle seg og klapper. Kolberg lar seg rive med av sin egen forestilling, og før noen får sukk for seg, avslutter han med tre ganger tre hurra. Delegationene gir seg ende over.

Begeistringen har ikke vært større på et landsmøte siden Haakon Lie ble trillet fram i rullestolen sin for å spå Arbeiderpartiets politiske framtid.

Jubelen er så overdøvende at Martine bare så vidt hører meldingssignalet fra iPhonen sin. Hun tar den fram og sjekker. Sms-en er fra et nummer hun fikk høytidelig overlevert da hun ble leder for avisas samfunnsavdeling. Med streng beskjed om at det bare skal ringes eller meldes til hvis det oppstår en alvorlig krise. Hun hadde aldri trodd at *han* skulle kontakte *henne*. Hun leser. Det er bare tre ord. Det står *Må snakkes om Jens*.

Martine løfter seg opp i stolen og kikker over mot statsrådsbenken. Han står og klapper som de andre, men har lent seg litt tilbake mens han ser over mot pressebenken og gir henne et lite bekræftende nikk.

Martine smiler stolt.

Hun har fått sin første tekstmelding fra utenriksminister Jonas Gahr Støre.

5

Erik

Fredsmegleroppdraget til Jens Stoltenberg dominerer alle mediene mens landsmøtet pågår.

En tydelig stolt utviklings- og miljøvernminister Erik Solheim ser ikke bort fra at hans fredsarbeid på Sri Lanka kan ha bidratt til å styrke Norges omdømme som fredsskapende nasjon.

– Jeg er overbevist om at statsminister Jens Stoltenberg er i stand til å skape fred hvor som helst i verden, smiler Solheim.

Utenriksministeren støtter fullt ut at statsministeren er tildelt et viktig utenrikspolitisk oppdrag.

– Dette viser at flere enn oss her hjemme har erkjent potensialet i Jens Stoltenbergs formidable lederegenskaper, sier Jonas Gahr Støre.

I media reises spørsmål om hvorfor ikke utenriksministeren selv er den som etterspørres for slike oppdrag. Støres erfaring burde vel tilsi at han er bedre kvalifisert enn Jens, mener mange.

Dette blir avvist av Støre, som minner alle om at det var Jens Stoltenberg som fikk ham til å satse på politikken.

– Jens har vært min store inspirator og veileder både i utenriks- og innenrikspolitikken. Det er Jens som har skapt meg og min politiske karriere. Uten Jens hadde jeg vært en anonym, men sikkert hardt arbeidende og samvittighets-

full embetsmann i Kommunaldepartementet, sier han.

Avisene skriver om vår stolte historie som fredsbyggende nasjon, og statsministeren blir hyllet som en verdig tradisjonsbærer av norsk fredsarbeid helt tilbake til Fridtjof Nansen. Historiske reportasjer om norske statslederes arbeid for fred blir sendt på alle tv-kanaler. De fleste aviser er i liten grad opptatt av hva slags fredsoppdrag Jens har, hvor han befinner seg, og hvorfor arbeidet er hemmelig.

Terje Rød-Larsen blir intervjuet om Oslo-prosessen. Han ser ikke bort fra at Stoltenberg kan være involvert i noe som kanskje kan være nesten like betydningsfullt for verdensfreden som det han selv har bidratt med.

Politisk redaktør i Dagsavisen, Arne Strand, spør at *bvis* Jens Stoltenbergs fredsarbeid pågår i et viktig land, og *bvis* fredsarbeidet hans blir vellykket og *bvis* partene i etterkant er tilstrekkelig tydelige på at det har vært Stoltenbergs fortjeneste at den eventuelle fredsavtalen kommer i stand, ja *da* er Strand ett hundre prosent sikker på at det kanskje kan komme på tale å lansere Jens Stoltenberg som kandidat til Nobels Fredspris.

Geir Helljesen har innslag på Dagsrevyen hver kveld under landsmøtet. Mesteparten av tida bruker han til å hoppe opp og ned mens han peker på grafer som sammenligner popularitetsberegninger av Jens Stoltenbergs antatte fredsarbeidet med fredsarbeid utført av tidligere fredsprisvinnere. Helljesen vurderer en fredspris til Stoltenberg som minst like sannsynlig og velfortjent som den til Martti Ahtisaari i 2008.

Aftenpostens Harald Stanghelle er uenig. Han slår kategorisk fast at Jens Stoltenberg aldri vil få fredsprisen så lenge Thorbjørn Jagland leder Nobelkomitéen. Stanghelle påpeker hvor lite forutseende Stortinget var da president

Jagland ble utpekt til å erstatte Ole Danbolt Mjøs. Det blir ikke lenger så lett for Nobelkomiteens sekretær Geir Lundestad å få komiteen til å velge ut de vinnerne han vil ha, skriver Harald Stanghelle.

I Dagbladets redaksjon klarer ikke Martine å overbevise Anne og Marie om at statsministerens fredsoppdrag er løgn og bedrag. Men hun får dem til å bli kritiske og skeptiske.

De bestemmer derfor at Dagbladet for sikkerhets skyld skal hylle statsministeren og fredsoppdraget på prinsipielt grunnlag på lederplass. Samtidig skal avisa på kommentarplass være kritisk til hvorvidt fredsoppdraget er reelt. Avisen skal holde fast ved dette helt til Jens bekrefter, eventuelt avkrefter det.

Dagbladet stiller seg følgelig i gratulantenes rekke på forsida og i lederen, men tar forbehold i leder- og kommentartiklene. Fredsoppdraget blir der konsekvent omtalt som det *påståtte* fredsarbeidet Martin Kolberg *påstår* at Jens er opptatt med.

Anne og Marie er samtidig dypt imponert over at Martine har utvekslet sms-er med utenriksministeren. Hun forteller dem at hun besvarte den første tekstmeldingen fra Jonas med *OK. NÅR & HVOR?* og at hun straks fikk følgende svar fra Støre: *21.04.09: Inngangen Bislett Bad 11:23.*

De har alle store forventninger til møtet hennes med Jonas. Hvis han forteller henne hvor Jens er, har de et scoop. Ikke bare kan de forhåpentligvis dra ut og intervju Jens *mens* han forhandler. De kan også toppe saken med et eksklusivt intervju med Jonas.

Et naturlig spørsmål å stille Jonas er hvorfor i all verden *Jens* er utpekt til å fredsforhandle og ikke Jonas selv, tenker Martine. Alle vet at det er *Jonas* som kan dette med å for-

handle med hvem som helst om hva som helst når som helst.

Anne og Marie er innforstått med at det å gå ut med den informasjonen Martine fikk på SMK, nå er utelukket. Det vil bare ødelegge for Martine og resultere i at Støre sier nei til videre samarbeid med avisa.

Utenriksministeren er allerede satt under press fra media. Ikke minst fordi han på landsmøtet orienterte om at Kristin Halvorsen som statsministerens stedfortreder skulle lede regjeringen under sjefens «fredsoppdrag» i utlandet.

Elisabeth Skarsbø Moen skrev dagen etter i Søndags-VG at valget av Halvorsen viser at Støre likevel ikke er den naturlige arvtageren når Jens trekker seg tilbake for godt. Det er formalisme og spill for galleriet når Støre sier at finansminister Halvorsen i den nåværende situasjonen er et helt naturlig valg, skrev hun. Etter hennes mening har det ingen reell politisk betydning at regjeringen for lenge siden har vedtatt at Halvorsen og Navarsete har rang etter statsministeren.

– Valget av SV-lederen som stedfortreder har historisk presedens, sa Støre på landsmøtet og viste til Anne Enger, som var både kulturminister, Senterpartileder og Lahnstein, da hun stegget inn som statsminister Kjell Magne Bondeviks vikar.

Den sterkeste reaksjonen på statsministerskiftet kom fra Fremskrittspartiets Siv Jensen.

– Det er sjokkerende useriøst at landet i Jens Stoltenbergs fravær blir ledet av en kvinnelig sosialist med minimal tilslutning fra velgerne, sa hun.

Den mørkeblå BMW-en kjører oppover Pilestredet og

6

Jonas

svinger til høyre ved Bislett Bad og inn i rundkjøringen. Bilen fortsetter mot Theresesgate, men følger rundkjøringen til venstre og tilbake forbi inngangen til badet, der den stanser og blir stående på tomgang inntil fortauet, hvor Martine venter.

Høyre bakdør åpner seg automatisk. Martine stiger inn i den pansrede representasjonsbilen. Døra lukker seg bak henne.

Jonas Gahr Støre strekker ut hånden.

– Hyggelig å treffe deg. Jeg ser frem til en konstruktiv dialog.

Gleden er definitivt på Martines side. Bilen kjører.

Martine er ikke overrasket over at utenriksministeren tar samtaler med journalister mens han er på vei til eller fra et eller annet.

– Som du muligens observerte, så valgte vi å ta en ekstra rekognosering i rundkjøringen for å bringe på det rene om noen fulgte etter oss, forklarer han.

Martine forstår. Han vil nok ikke la det komme ut at han gir Dagbladet spesialbehandling, tenker hun.

– Du ville snakke med meg om Jens, sier Martine. Hun holder ikke ut spenningen. – Vet du hvor han er?

Jonas tar fram mobilen sin.

– Før vi fortsetter denne samtalen, er det presserende for

meg å be om at vi i fellesskap sletter de tekstmeldingene vi har sendt til hverandre, sier han.

Martine tar opp iPhonen og følger oppfordringen. Hun skjønner hvorfor. Etter bråket med sms-ene som Jens utvekslet med DnB Nor-sjef Rune Bjerke i oktober, fikk generalsekretær Nils E. Øy i Norsk redaktørforening gjennomslag for at statsrådenes sms-er skulle likestilles med andre dokumenter og komme inn under offentlighetslovens kontrollsystem.

– Jeg ser helst at du ikke tar notater fra denne samtalen, sier Jonas.

Et slikt ønske er også greit for Martine å etterkomme. Hun regner med at Jonas for enhver pris vil unngå fremtidig mas om utlevering av notater fra fortrolige samtaler han har hatt. Etter kravene om offentliggjøring av Schjøtt-Pedersens private notater fra samtaler med Rune Bjerke har statsrådene blitt så forsiktige at de ikke en gang skriver egne handlelister.

– Har du gjort deg opp noen reflektert oppfatning om de lydopptakene som ble avspilt på landsmøtet?, spør Jonas.

– Det skulle ikke forbause meg om det er noe Kolberg har satt sammen, svarer Martine.

– Jeg kan fortelle deg, i all fortrolighet naturligvis, at vi gjorde hva vi kunne for å få Kolberg til å anvende alternative og mer troverdige opptak.

– Hvor er Jens, egentlig?

– Vi vet ikke hvor han er, sier Jonas kategorisk.

– Akkurat det sa Jan-Erik Larsen også.

– Jeg vet det. Jan-Erik forteller meg alt. Vi var spente på om du klarte å la være å skrive noe om det i Dagbladet.

– Dere tok altså sjansen på at Dagbladet kunne komme med et oppslag om forsvinningen?

– Det ville i så fall Kolberg ha avvist. Det primære var å avdekke om vi kunne stole på deg, eller om du gikk rett til dine kolleger i Dagbladet og fortalte om det inntrufne. Det viktigste var imidlertid å bringe på det rene om du tar nei for et svar.

– Og det fant dere ut?

– Definitivt. Schjøtten brakk nesten armen da du trengte deg forbi, men i etterkant betraktet han situasjonen som svært fornøyeelig.

Jonas lener seg mot henne.

– Du er selvsagt innforstått med at Politiets sikkerhetstjeneste i all hemmelighet har satt i gang full etterforskning for å finne ut hvor Jens befinner seg. Selv om vi er i ferd med å forberede dekkoperasjoner for ukene som kommer, så vil det ikke vare lenge før det kommer for en dag at han faktisk er borte. Vi trenger et menneske som kan hjelpe oss å lete etter og oppspore Jens før det blir oppdaget. Uten å vekke mistanke. Med andre ord: Vi trenger din hjelp.

– Hvorfor meg? spør Martine.

– Du er pågående og intelligent, og har ved flere anledninger gitt til kjenne et innsiktsfullt engasjement. I denne sammenheng gjør det også en forskjell at du er til å stole på. Viktigst av alt: Du er i ferd med å forfatte den autoriserte biografen om statsministeren.

– Men hva kan jeg gjøre?

– Forfatterrollen innebærer at du må oppsøke mennesker som kan sette deg på sporet av Jens. Du skal stille spørsmål under påskudd av arbeidet med boka. Du kan fremholde at du har full støtte fra Jens i arbeidet med boka

mens han er opptatt med det vi inntil videre holder fast ved er «fredsmegling».

Det er også viktig å understreke at du ikke forteller andre i Arbeiderpartiet eller regjeringen at du arbeider for meg.

– Hvorfor ikke?

– Det er overveiende sannsynlig at noen som kjenner ham vet hva som kan ha skjedd og muligens har et medansvar.

– Hva tror *du*?

– Jeg vet ikke, sier Støre, – men jeg er rimelig sikker på at det må fokuseres på hans fiender i Norge, fortrinnsvis personer som har motiver for å hevne seg på ham for et eller annet.

Sjåføren banker på bilruta og peker på klokka si. Det er en bredskuldret mann med et stort og kraftig skjegg, som Jonas tilsynelatende har en overraskende stor respekt for.

Det er tydelig at Jonas begynner å få dårlig tid. Etter å ha kjørt på kryss og tvers i byen er de nå kommet tilbake til Bislett Bad.

Utenriksministeren snur seg fort mot Martine igjen.

– Som du forstår: Jeg tilbyr deg en jobb. Jeg anmoder deg om å utføre et oppdrag. Jeg ber deg dedikere deg til en livsviktig oppgave. Jeg appellerer til deg om å bidra til å finne Norges statsminister!

– Og hvis jeg finner ham?

– *Da* har Dagbladet en god story.

Idet hun skal gå ut, holder Jonas henne fast i armen.

– Du må bestemme deg fort, sier han. – Det er bare en uke til 1. mai, og da *må* Jens stå på talerstolen på Youngstorget.

Så slipper han henne ut.

Martine bestemmer seg for at kapittelet om møtet med Jonas i biografien om Jens ikke kan hete noe annet enn *Take A Chance On Me*.

7

Erling

Erling Fossen er i fyr og flamme.

- Det er klart du må gjøre det, roper han til Martine.
- Dette er din store sjanse! Det er vinn-vinn!

Han løper barbeint rundt i stua og gestikulerer med hele kroppen.

Martine er skeptisk. På veien tilbake til Bislett fikk hun tid til å tenke. Hun innser alvoret nå. Jonas Gahr Støre vil ha henne til å arbeide for seg. I all hemmelighet. Samtidig som hun skriver biografien om Jens. Det virket som om han ikke kunne tenke seg at hun ville si nei til å gjøre en innsats for ham og Det Kongelige Norske Utenriksdepartement.

For ham er det jo ikke noe problem at hun er ansatt i Dagbladet. Det er hun som sitter med det presseetiske dilemmaet. At hun for tida har permisjon for å skrive biografien, forandrer ingenting. Nei, hun kan ikke gjøre det. Å arbeide for både UD og Dagbladet og Cappelen Damm samtidig vil være et pressetisk trippelovertramp.

- Hva skjedde i landsbyen Ujiji, 10.november 1871?

Erling Fossen roper ut spørsmålet. Det er ikke første gang. I årevis har han ropt ut spørsmål, som regel med en eller annen referanse til Oslo. Hver torsdag på Restaurant Det Gamle Raadhus har han laget, stilt og ofte selv suverent besvart alle slags viktige, uviktige og totalt meningsløse spørsmål om hovedstaden. Nå har han utvidet emnekretsen.

Martine lurer på om det ikke ville vært riktigere av henne å kjøre ut hele historien med en gang. Om spillet som Jonas og SMK satte i gang for å teste hennes lojalitet. Om Jonas og Kolberg som førte landsmøtet bak lyset. Om Jonas som prøver å lokke henne til å drive klassisk etterretning i all hemmelighet.

– Kom igjen, da, maser Erling Fossen. – Du husker vel det? Tanganyikasjøen, Martine! Afrika!

På den annen side er hun meget bevisst på at biografien *skal og må* gjøres ferdig. Cappelen Damm forventer at boka om Jens blir høstens bestselger. Leserne vil kaste seg over boka, fordi den ikke ligner på noe som er skrevet tidligere, har forlagssjef Anne Fløtaker forsikret henne om.

– Herregud, Martine, skjerp deg! roper Erling Fossen. – OK, du får et tilleggsspørsmål: Hvem var Henry Morton Stanley?

Martine ser ikke noe galt i at hun og Jonas i denne saken har felles interesser. Hun vil ha Jens tilbake like mye som Jonas.

– Han var journalist i New York Herald, Martine! Og han fikk en oppgave av sin redaktør. Hva slags oppgave fikk han?

Martine lurer på om Jonas er hakket ivrigere etter å finne Jens. Han som hevder at Jens er hans viktigste politiske læremester og mannen som fikk ham til å engasjere seg i politikk.

– Han fikk i oppgave å reise til Afrika og finne en mann. Hvem, Martine? Hvem?

Skal det bli bok, så må hun finne Jens. Hun har nok objektivt sett større interesse av at Jens kommer tilbake enn Jonas har. Jonas vil redde regjeringen og Arbeiderpartiet og

vinne valget. Hun vil fortelle en god historie, og ikke noe er viktigere enn det. Ingen tvil. Hun *må* finne Jens.

– *Hvem*, Martine? roper Erling Fossen, nesten sint nå.

– *Hvem* skulle han finne?

– Jens Stoltenberg! svarer Martine.

Forloveden hennes rister oppgitt på hodet.

– Nei, nei, nei! *Du* skal finne Jens! Stanley skulle finne Livingstone!

– Alle vet jo det! sukker hun.

Erling klarer likevel ikke la være å legge fram fasiten med vanlig overlegen entusiasme.

– Journalist Henry Morton Stanley i New York Herald får i oppgave av sin redaktør å finne nasjonalhelten David Livingstone, som er på ekspedisjon i Afrika og som ingen har hørt noe fra på flere år. Og hva skjer? Han finner ham! Stanley finner Livingstone og stiller det berømte spørsmålet *Doctor Livingstone, I presume?* Doktor Livingstone, formoder jeg? Stanley og Livingstone! Sammen i Afrika! Det var tidenes scoop! Skjønner du at du må slå til?

– Gjør nok det!

Martine ler. Hun kommer på at ABBA har en sang som heter *What About Livingstone*.

Erling insisterer på at biografien om Jens vil få enda mer heder og ære hvis hun finner ham.

– Hvis du finner ham, vil boka di bringe biografisjangeren opp på et høyere nivå. Den vil bli sidestilt med saksprosa av ypperste klasse. Hvem vant kåringen i Dagbladet i fjor sommer som viktigste sakprosaforfatter etter krigen?

Martine tenker seg om.

– Georg Johannesen kom på topp. Så var det Jens Arup Seip, deretter Hans Skjervheim og Ottar Brox.

Erling himler med øynene.

– Ottar Brox? *Hva skjer i Nord-Norge?* Jo, jeg husker den.

I en ny kåring vil ikke klassikeren om Gokk ha en sjanse i helvete mot en biografi om jakten på en sittende statsminister som blir borte mens finanskrisen raser i Urban-Norge og resten av verden.

Martine ler.

– Er ikke dette litt drøyt?

– Når det gjelder bøker som har hatt reell innflytelse, vil den ikke komme langt unna toppen.

– Som leder i samfunnsavdelingen må jeg uansett erklære meg inhabil.

– Det forhindrer ikke at du deltar i kåringen. Og hvis dere lager en *ny* kåring i Dagbladet til sommeren om de beste *biografiene*, kommer du garantert på pallen sammen med Kong Haakon og Snåsamannen.

Martine ler. Erling gir seg ikke.

– Dette blir gonzo-journalistikk på høyt nivå, så det vil ikke forundre meg om du også får både SKUP-prisen og Den Store Journalistprisen. Jeg har tittelen klar: *Jakten på Jens*.

– Du får det til å høres ut som en Indiana Jones-film.

– Hvorfor ikke? Jeg ser det for meg: Martine Aurdal og den forsvunne statsminister. For en jakt det blir. Og jeg blir med.

Nå syns hun Erling drar spøken for langt.

– Hvorfor vil *du* være med?

– Jeg tenker på synergieffekten, forklarer han. – Du skal lage biografien om Jens, jeg lager bakomboka. *The making of Jakten på Jens*. Hvordan du jobber, hvem du snakker med, hvor du drar. Og så kan jeg lage quizbok. Med samme

opplegg som vi kjørte i fjor sommer i Aften Aften. Da du poserte på forskjellige steder i Oslo og jeg tok bilder av deg og folk skulle gjette hvor du var. Det blir altså en biografi, en bakombok og en reisequizbok. Det er tre ting på en gang. Det er faen meg et litterært kinderegg!

Martine rister oppgitt på hodet.

– Ærlig talt, Erling! Ikke begynn du også! Ikke kall det *kinderegg* hver gang det er noe som er tre ting på en gang.

Det er bare *så* Petter Stordalen.

Erling holder hendene avvergende opp.

– Okei, okei, skal aldri si det mer.

Martine tar fram iPhonen og sender en tekstmelding.

– Hører du etter? spør Erling?

– Jeg sender en sms til Jonas.

Hun taster *OK* og *SEND*.

– Så det er *Jonas* nå? spør Erling.

– Jeg er alltid på fornavn med mine arbeidsgivere.

Sender en til Anne også. *Må ha et møte med en gang.*

– Nå? Det er snart natta!

– Det haster. Vi må legge en plan.

I det hun reiser seg opp, får hun en sms. Erling kikker henne nysgjerrig over skulderen.

– Det er svar fra Jonas, sier hun.

– Hva sier han?

Martine leser. Meldingen er lang. *Kan bende det gjelder å redde vår jord. De beste blant dere er kalt.*